

יוחאי אופנהיימר

מן השמים

לנ.צ.

א

מֵאַחֲרֵי הַגּוֹף הַמְּלָבֵשׁ
 יִשְׁנוּ גוֹף מְפֹשֵׁט בְּגָדִים
 מֵאַחֲרֵי הַפֶּה הַדּוֹכֵר
 יִשְׁנָה לְשׁוֹן וְכַחֲכוּחַ.
 אֲנִי פּוֹגֵשׁ אוֹתְךָ בַּתְּחִנָּה
 אֶתְּהָ מְזִיעַ הַנְּשִׁימָה קְצָרָה
 בְּדַרְכְּךָ רַק עֲנִינִים, הַצֵּבֵעַ הָאֶפֶר שְׁמֹנֶמֶר
 בְּקִצְתַּת חֵלְמוֹן זוֹרַח.
 אוֹיְבֶיךָ עָשׂוּ לָהֶם חֲגִיגָה
 אֶתְּהָ נִרְעֵשׁ הַדְּפֶק כֹּה מְהִיר
 הַכּוֹן לְקֶרֶן אור חֲדָה
 לְטָפוֹל בְּרַעְלִים
 שְׁלֹא יִשְׁאִירוּ פְּלִיט
 כְּאֹבֶיךָ יַעֲלְמוּ עִם עֲלוֹת הַשַּׁחַר
 וּבְחִילְתְּךָ תִּשְׁכַּח
 גַּם תַּחֲזוֹר הַנְּשִׁימָה הַרְגִילָה
 לְשׁוֹחַח בְּמִיקְרוֹפוֹן
 וּלְטִלְטֵל מְלִים כֹּה אֶטּוֹמוֹת:
 שְׁמִים
 אֲדָמָה

ב

בְּעֵינַי אֶחָד כְּבֹד הַתְּנִסִּית
 דְּבִרְתָּ עִם אֱלֹהִים
 בְּשִׂכְבְּךָ וּבְקוֹמְךָ
 לֹא בְּהִרְצָאָה מִתּוֹנָה אוֹ בְּהֶאֱזֹנָה
 לְאוֹשֶׁת שִׁיחִים,
 הַשְׁלַכְתָּ אֶת הַבְּרוֹתֶיךָ
 וְלֹא אָבַל לְךָ
 דְּמָעוֹת בָּכוּ פְּנִימָה עַד שְׁנַמְאָס
 אָבַל הֵלֵב מִמְּשִׁיךְ
 לְנוֹעַ סָבִיב לְרַחִים
 וְלֹא יוֹדֵעַ הֵיכָן לְמִדָּה הַמַּחֲלָה
 לְהִתְחַזּוֹת לְחַיִּים עֲצָמָם
 הַמְּצִיפִים אֶת דְּמִיוֹנְךָ
 לְפַעֲמִים בְּזֶרֶם שְׂאִין לוֹ מְרַגּוֹעַ
 אֶלָּא לְשִׁקֵּעַ -

הַתְּנִסִּית
 אֵיךְ זֶה לְהִמְתִּין לְתֹאבּוֹן
 בְּעוֹדֶךָ לֹעֵס וְלוֹגֵם
 אֵיךְ לְדַעַת מַה־יִּצְנָה
 כְּשִׂכְלָם מְזַמְרִים בְּמִקְהֶלְתְּךָ
 עֲלֵה תַעֲלֵה,
 מִי יִשְׁמַע לְךָ?
 הַמְּלֹאכִים פּוֹסְחִים עַל בֵּיתְךָ
 וְחִבְרִיךָ בְּאֶרֶץ
 מִי יִשְׁמַר לְשׁוֹנוֹ
 מִדְּבַר מְרָמָה

כי לא בא הזמן
 ואל תקדים המעשים
 קום לטעם
 קוקטילים שעושים בחילה
 למד גופך משמעת של טירון
 בעת הזאת
 כי מה תועיל מרה שפוכה
 אותך היא לא תיניק בחזרה.

ג

עוד לא מתה ילדותך,
 בביתה הצפוף
 נותרו פניהם החמורות של הוריה
 מכסות עננת סכר.
 גם אם תצא להפליג על שבועה ימים
 דרש בשלומה;
 ילדותך יושבת תחת העץ
 ועורבים מנקרים
 עד שהפרי נופל,
 ראה איך היא נשמרת לא להרגיז
 מות מסביב היא נשמרת מאד,
 חייך שם האחרים אל תשכחם -
 תחוש כיצד ללא כל איברים
 זוקף אותך רצון חזק ולא עוזב,
 מראה לך את ילדותך
 מראש הרים
 ומברכה לבל תמערד תחתיה,
 עוצם את עיניך הדואות
 מול אלמה של אור מפתיע.

אַתָּה רוֹאֵה סְרֻטוֹן לְפָנַי שְׁנָה
 הַפְּרָעוֹנִים - כִּיצַד הַנְּצִיחוֹ אֶת הַמּוֹת
 חָנְטוּ, מְלֵאוּ אֶת קַבְרֵיהֶם בְּמוֹתָרוֹת
 כְּאֵלוֹ חַיּוֹ בְּפָנִים קְפוּאוֹת
 הָיוּ דֵי נַחֲרָצִים בְּעֵנֵינִי גִלְגוּל הַנְּשֻׁמָּה
 בְּרוּר לָהֶם כִּי גוֹף הוּא רַק מְשׁוּט
 לְנַפֶּשׁ שְׂאוּחָזֶזֶת בּוֹ וְלֹא מְרַפָּה -
 אַתָּה שׂוֹאֵף אֶל הַרְאוֹת אֶת הַשְּׁלֵנָה הַזֹּו
 מִתּוֹךְ מָסַךְ אֲשֶׁר גֵּרַשׁ מִקְצַת הַסִּיּוּטִים,
 הָאֵם זְמַנְךָ הוּא חוּט בְּתוֹךְ רִקְמָה?
 הַשְּׂאֵלָה נִנְעָצֶת בְּכַשְׂרְךָ
 יוֹתֵר מִכָּל הַמְּלַל הָאֲדִיב.
 עוֹד תִּמְתִּיךְ כְּמוֹ צְמֵא
 לְרוּחַ הַפְּרָצִים בְּחֻדְרְךָ
 זֶה שְׂצָף קֵר רְגָעִי אֲשֶׁר נִמְסַךְ כְּכֹר בְּוִרִידִים
 כִּי לֹא יִהְיֶה מִחֵר וְעוֹד מִחֵר לְהִתְלַבְּטוֹת וְשִׁקּוּלִים
 וְאֵם תַּחַת הַיָּד
 מִפְּנֵי הַנְּעִימָה הַזֹּו
 לְשׂוֹא הִיָּה הַרְגַע הַמְּקֻדָּים
 לְשׂוֹא כְּרַעַה הַנְּפֶשׁ בְּרֵךְ
 בְּקִשָּׁה לְהַמְלִיט מִתּוֹךְ גּוֹפֶךָ
 שְׂיוֹם אֶחָד יִקְפֵּא
 לְתוֹךְ מְלִים וְאַנְחָה.

לְחַיֵּיךָ אוֹהֲבוֹת אֶת הָאֵוִיר
 אַךְ לֹא חֲשׂוֹת בְּרִתִּיעָה
 מִפְּנֵי הָאֵיזֶן הַגָּמוּר, אֲבוּד צוּרָה, כּוּוֹן.
 חֲלוּמוֹתֶיךָ כְּמוֹ סְפִינַת פָּאָר
 אֶתָּה עוֹלָה וּמִפְּחָד לְהִתְעוֹרֵר.
 הָיִיתְּ מוֹתֵר מְזֻמָּן, לֹא מְנוּפֵף בְּכַתֵּם
 שֶׁל טֶפֶת הַדָּם הָאֲחֻרוֹנָה,
 אַךְ כְּחֵיל בְּאִמְצַע קֶרֶב
 שְׁמִקִּיץ מִהֲזִיָּה חֵיב אֶתָּה לְבָלַע
 עוֹד וְעוֹד תְּרוּפָה
 מִבְּלֵי לְדַעַת מָה יִלְדוּ יָמִים
 מִבְּלֵי לְשַׁלַּח אֶל הַמּוֹת מִכְּתָבִי
 כְּנִיעָה שְׁלוּיִם.

אוֹיֵב בְּבִיתְךָ
 מְטַפֵּס לְקוֹמָה הַשְּׂנִיָּה
 כְּאָדָם צָעִיר נִמְרָץ
 שֶׁהִנֵּךְ נוֹשֵׂא עַל הַגֵּב
 לֹא מְסַגֵּל לְפָנוֹת אֱלֹוֵי בְּשֻׁדוּלִים
 אוֹ לְהַרְגִיעַ אֶת הַנְּשִׁימָה,
 יֵשׁ לְךָ שְׂתָף, לֹא קֵל לְהֶאֱמִין.
 יִלְדִיךָ עוֹזְרִים לְהַעֲמִיסוֹ
 וּלְהַתְּגַלְּגֵל עִמּוֹ מְטָה
 בְּכָל תְּנָאֵי צוּעֵדוֹת קְדִימָה
 דוֹחֲפוֹת שְׁעָר

אתה מתנשף והם מתנשפים
 בנחוש של מה שיגיע.
 בקשתך היא
 אל תשלחו יד
 למי שנופל מגבה
 למי ששרוע
 כמו חסר דעת גמור
 כמו חסר יצר ומכאוב
 עד שגאותך תילל כמכת כלבת
 גם הילדים מבינים
 כי מי שלא חפץ לקום
 אחרי הכל
 מפסיד.

ז

את הארץ מכסה בהלה
 שוב עננים של דרמה יונית
 כשמכת צמר ביום קיץ
 כי מן השמים נלחמים בך.
 אמנם נוח להזדקף בכסאך
 בנסיקות חדות של אמן רב
 אגלי זעה צצים מחמשים שנותיך
 אבל אינך רוצה למתח את המחזה -
 האם תבין ותתכונן בסלודים
 לפסק דינו
 האם תעוט על פרורים
 תקח שלל מכל משב צנוע
 או תתרפק על תקנתך
 כדי שתדבר אליך כמו אמך?

הִנֵּה שָׁטָה לְקִרְאָתְךָ הָאֲדָמָה
וְקוֹלָהּ הוּא לְךָ מֵאֲכָל וּמִשְׁתֵּה
הִיא פוֹנָה אֵלֶיךָ
שָׁטָה לְקִרְאָתְךָ בְּכָל כְּבֹדָהּ הַמְלִכּוֹתַי